

JÓZEF GUBAN (1895-1970)

Urodził się 5 marca 1895 roku w Sławoszewie w powiecie jarocińskim. Jego rodzicami byli Jan i Józefa z domu Matuszak, którzy posiadali gospodarstwo rolne o powierzchni 7 ha. Po ukończeniu szkoły powszechnej uczył się zawodu rzeźnika u Stanisława Czyrczyńskiego, jednocześnie uczęszczał w Borku do szkoły doksztalczącej. Od 1915 roku pracował u Stanisława Czyrczyńskiego jako czeladnik. W marcu 1915 roku powołany został do wojska pruskiego, walczył na frontach do końca I wojny światowej.

W połowie listopada 1918 roku wrócił do Borku. Włączył się zaraz w pełnienie służby wartowniczej organizowanej przez Radę Żołnierską, której w pierwszym okresie przewodniczył Franciszek Kortz, a później Jan Machowski. Oddział ten wszedł w skład Straży Ludowej. Służba wartownicza polegała na ochronie miasta Borku, czynnym udziale w poszukiwaniu broni u Niemców mieszkających w Borku i okolicznych wioskach oraz w przejmowaniu od Niemców urzędów i władzy w Borku na przełomie grudnia 1918 roku i stycznia 1919 roku. Dowódcą oddziału był Edward Grąjek. W Straży pilnującej porządku i bezpieczeństwa w Borku i okolicy służył do 15 lutego 1919 roku.

Od 20 lutego do 30 czerwca 1919 roku pracował jako czeladnik rzeźnicki u Antoniego Domagalskiego w Borku. 5 czerwca 1919 zawarł związek małżeński z Stefanią Szurkowską, urodzoną 12 sierpnia 1897 roku w Borku (rodzice: Ignacy i Apolonia z domu Wiedlińska). Z małżeństwa tego urodziły się cztery córki i jeden syn. (Wanda, urodzona 6 stycznia 1920 roku w Borku, zamężna Kurnatowska; Irena, urodzona 27 marca 1922 roku w Borku, zamężna Polak, zmarła w 2004 roku w Poznaniu; Józefa, urodzona 25 lutego 1924 roku w Borku, zamężna Syk, zmarła w 1984 roku w Żmigrodzku, województwo wrocławskie; Janina, urodzona 31 października 1926 roku w Borku, zamężna Jankowska, zmarła 26 stycznia 2003 roku w Jaraczewie; Zdzisław, urodzony 14 września 1934 roku w Jaraczewie).

Od lipca 1919 do końca 1920 roku służył w Wojsku Polskim, w artylerii polowej stacjonującej w Poznaniu, w koszarach na Sołacz. Po powrocie z wojska handlował w Borku żywcem, a po przeprowadzce do Jaraczewa, w październiku 1928 roku, prowadził tam skup żywca i sklep rzeźnicki. Po zajęciu Polski we wrześniu 1939 roku przez Niemcy, nakazem Arbeitsamtu został skierowany do pracy w Jarocinie. Podejrzany o pomaganie Polakom, został aresztowany i od lutego do lipca 1942 roku był więziony przez Niemców w Pleszewie. Od sierpnia 1942 roku do lipca 1944 roku pracował ponownie w Jarocinie, w tym samym zakładzie. Praca jego polegała m.in. na wydawaniu żywca polskim rzeźnikom z Wojciechowa, Jaraczewa, Góry i Panienki. Córka Józefa została w roku 1941 wywieziona do pracy przymusowej do Rzeszy Niemieckiej do miejscowości Hehlengem, Janina otrzymała nakaz pracy w Łukaszewie, w przedwojennym gospodarstwie rolnym Józefa i Anny Łuczaków, uwięzionych 26 października 1939 roku w Cerekwicy, gmina Jaraczewo i wywiezionych 9 grudnia 1939 roku w okolice Opoczna na terenie Generalnego Gubernatorstwa. W lipcu 1944 został wywieziony przez Niemców za Wisłę do kopania rowów przeciwczołgowych. Wrócił do Jaraczewa w lutym 1945 roku.

Po zakończeniu okupacji niemieckiej od marca 1945 roku do października 1948 roku pracował przy skupie żywca w Jarocinie, a następnie do przejścia na emeryturę, 30 czerwca 1958 roku w Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Jaraczewie.

Zmarł 23 marca 1970 roku, jego żona zaś 14 czerwca 1980 roku w Jaraczewie. Zostali pochowani na cmentarzu katolickim w Jaraczewie.

Odznaczony był: Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym (1970).